

Arbejdes Fremme afhænger i første Linie, ja, i Virkeligheden helt og holdent af den Interesse og Forstaaelse, som vises det fra Befolkningens Side, og jeg vil tillade mig den Bemærkning, at hvis vi søger at overbyde hinanden eller endog gaar saa vidt, som der er blevet talt om fra enkelte Sider, at man skulde give gratis Planter og tilbyde gratis Plantning til dem, der ønskede det, saa gør vi hele dette Arbejde meget stor Skade; thi det er nu en Gang saaledes, at det, som Menneskene faar gratis og uden nogen Ulejlighed, har de ikke den Interesse for som det, de har maattet bringe Ofre for at faa. Derfor vil jeg gerne sige her, at man kan ogsaa gaa for vidt i saa Henseende. Ikke, at vi er gaaet for vidt her, det ønsker jeg ikke at sige, men Ministeriet har dog vist sig villigt til at gaa til 150 000 Kr. paa et Tidspunkt, da man mente, at der var Raad dertil. Jeg maa altsaa mene, at selve Bevillingen, som her er foreslaaet, er i god Overensstemmelse med, hvad der er vedtaget sidst, og med andre Bevillinger under Landbrugsministeriets Budget.

Det ærede Medlem omtalte dernæst Bevillingen til Afvanding af Marskengen ved Tønder og oplyste, som det i øvrigt vil være ærede Medlemmer bekendt i Forvejen, at der under Landbrugsministeriet var nedsat en Kommission, til hvis Arbejde der har været bevilget 15 000 Kr., og at denne Kommission afgav Betænkning i 1922. Det ærede Medlem spurgte mig i den Anledning, hvad Landbrugsministeriet havde foretaget, og hvad der kunde ventes at ske i denne Sag. Jeg skal dertil svare, at i den Betænkning, den paagældende Afvandskommission afgav, var der omtalt forskellige Forslag, af hvilke i hvert Tilfælde nogle var ret kostbare for Lodsejerne og derfor ogsaa vilde stille ret betydelige Krav til Statskassen. Da Ministeriet havde modtaget denne Betænkning, sendte vi den, som vi altid gør i lignende Sager, til Hedeselskabets Betænkning, og Hedeselskabet udtalte for sit Vedkommende, at det ikke turde udtale sig om hele dette Projekt, der jo er af betydeligt Omfang, forinden det selv havde haft Lejlighed til at foretage Undersøgelser paa Stedet; og da Ministeriet maa være af den Opfattelse, at det er overordentlig vigtigt, at man, inden man skrider til noget paa dette Omraade, faar alle Forhold behørigt undersøgt, blev der, efter at der først derom var forhandlet med Kommissionen og med Medlemmer af de paagældende Digelag, givet Hedeselskabet Lejlighed til at foretage Undersøgelser, idet

Ministeriet da paalagde Hedeselskabet at fremme disse Undersøgelser mest muligt og navnlig bestræbe sig for, at Undersøgelserne kunde afsluttes saaledes, at Sagen eventuelt kunde tages op til Drøftelse i indeværende Rigsdagsssamling. Hedeselskabet har nu i det forløbne Sommerhalvaar foretaget en saadan Undersøgelse, og jeg kan nu paa den Foranledning, som det ærede Medlem har givet mig, oplyse, at Hedeselskabet har indbudt Kommissionens og Digelagets Medlemmer, altsaa de stedlige Lodsejere, til et Møde den 2. November, altsaa om faa Dage. Saa snart dette Møde er afholdt, og det viser sig, at der kan opnaas Enighed om et praktisk Forslag, vil Sagen gaa til Ministeriet; og jeg kan da forsikre det ærede Medlem for, at Ministeriet, ligesom det hidtil har søgt at fremme denne Sag mest muligt og straks, saa snart der fremkom Ønske fra Tønder om, at man vilde drage Omsorg for, at en saadan Kommission blev nedsat, gjorde det, ogsaa straks, naar vi har den endelige Plan, vil bestræbe os for at føre den frem, for saa vidt der kræves Hjælp fra Statskassen, og for saa vidt denne Hjælp ligger indenfor rimelige Krav, og for saa vidt der endelig kan opnaas tilstrækkelig Enighed mellem de paagældende Lodsejere, saaledes at dette betydelige Spørgsmaal — det drejer sig i alt om ca. 15 000 Tønder Land — kan finde en heldig Løsning.

Jeg skal dernæst vende mig til det ærede Medlem Hr. Ulrich, der henstillede til Ministeriet at have et vaagent Øje med Statens Jordlovsudvalg, der efter det ærede Medlems Opfattelse efterhaanden havde tilegnet sig alt for stor Myndighed, en Myndighed, som det ærede Medlem fandt uheldig, fordi det dog var Landbrugsministeriet, der til syvende og sidst havde Ansvar for de Dispositioner, der blev truffet. Jeg skal i Anledning af disse Udtalelser bemærke, at jeg ikke i noget Tilfælde har fundet, at Jordlovsudvalget i sit Forhold til Ministeriet har vist Tilbøjelighed til Selvraadighed eller Lyst til at gaa sine egne Veje. Tværtimod, det er mig en Glæde at kunne udtale, at Samarbejdet mellem Ministeriet og Jordlovsudvalget altid har formet sig saaledes, at jeg for mit Vedkommende ikke har noget at bebrejde Jordlovsudvalget. Selvfølgelig kan Jordlovsudvalget ikke forelægge alle Spørgsmaal for Ministeriet, det vilde være en højst uheldig Praksis; hvis vi skulde have den Praksis, ser jeg ikke, at vi har Brug for Jordlovsudvalget, det vilde nemlig være det samme som at flytte det op i Ministeriet, men saa vidt jeg ved, er Forholdet det, at alle Sager